

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Občanské sdružení Veleslavín – Vokovice k životu**, se sídlem Ke Dvoru 774/3, Praha 6, proti žalované: **Hygienická stanice hlavního města Prahy**, se sídlem Rytířská 404/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 2. 2012, sp. zn. S-HSHMP 2016/2012/1816, čj. HSHMP 2016/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2012, čj. 3 A 104/2012 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného závazného stanoviska žalované k územnímu řízení ve věci „*Prodloužení trasy A metra v Praze ze stanice Dejvická – Provozní úsek V.A – Dejvická (mimo) – Motol 2. změna dokumentace pro územní rozhodnutí – SOD 40 Patrový terminál BUS u stanice Veleslavín*“.

[2] Městský soud výše označeným usnesením žalobu odmítl. Přitom odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009 - 113, podle něhož závazná stanoviska vydaná dle § 149 spr. ř. nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 spr. ř. ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum obsahu závazného stanoviska je možný až v rámci konečného rozhodnutí postupem dle § 75 s. ř. s.

[3] Žalobce (stěžovatel) v té době řádně zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel poukázal na dle jeho názoru nejednotnou a měnící se judikaturu Nejvyššího správního soudu. Odmítnutí žaloby považoval za porušení principu předvídatelnosti rozhodování státních orgánů a principu právní jistoty. Městský soud měl dle stěžovatele poskytnout ochranu jeho právům i za cenu odklonu od dosavadního právního názoru. Stěžovatel proto ve věcném neprojednání žaloby spatřoval porušení práva na spravedlivý proces. Namítal, že přezkum správních aktů je ve správním soudnictví upraven autonomně a znění § 149 spr. ř. žádným způsobem neomezuje rozsah soudního přezkumu. Pravidla soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů jsou obsažena v § 65 an. s. ř. s. K přípustnosti žaloby postačí existence nikoli nepatrné pravděpodobnosti dotčení právní sféry žalobce úkonem, který žalobou napadá. Proto se stěžovatel domáhal zrušení usnesení městského soudu.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělila, že se necítí být kompetentní k tomu, aby se „zásadněji“ vyjadřovala k řešeným procesním otázkám. Uvedla však, že pokud by závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy měla být přezkoumatelná soudem, bylo by to možné až po vyčerpání řádných opravných prostředků. Tím by v tomto případě mohlo být přezkumné řízení. Ani žalovaná ani Ministerstvo zdravotnictví jako orgán nadřízený však podnět k přezkoumání závazného stanoviska neobdrželi. Žalovaná se dále domnívala, že z § 77 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, vyplývá, že samo závazné stanovisko nezakládá žádnému subjektu konkrétní práva či povinnosti. Konečně uvedla, že k případným námitkám žalobce se dále nemůže vyjádřit, neboť nebyla seznámena s obsahem žaloby.

[6] Následně, dne 9. 5. 2013, bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno podání zástupce stěžovatele, kterým tomuto soudu sděloval, že ukončil zastupování stěžovatele.

[7] Dle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li sám stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[8] Již v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2003, čj. 4 Azs 32/2003 - 46, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že požadavek na zastoupení stěžovatele dle § 105 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje na celé řízení o kasační stížnosti. (Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz.)

[9] Aby byl výše uvedený požadavek zákona naplněn, Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 17. 5. 2013, čj. 8 As 132/2012 - 25, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení daného usnesení prokázal splnění požadavku dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Současně jej poučil o důsledcích nevyhovění výzvě.

[10] Stěžovatel nebyl na jím uváděné adrese zastižen, proto byla dne 27. 6. 2013 písemnost s výzvou vložena do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky. Stěžovatel na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nereagoval a neučinil tak ani do dne vydání tohoto usnesení.

[11] Povinné zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu je zvláštní podmínkou řízení o kasační stížnosti, jejíž nedostatek lze odstranit, ale bez jejíhož splnění nelze vydat rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatel neprokázal, že by měl vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, neprokázal, že by udělil plnou moc advokátovi a nevyužil ani možnosti požádat soud o ustanovení zástupce. Ani přes výzvu soudu tak stěžovatel neodstranil nedostatek podmínky řízení, který brání věcnému projednání kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud proto musel kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Dle § 60 odst. 3 s. ř. s. platí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[14] Stěžovatel dne 7. 3. 2013 zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), platí, že „[b]yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek“. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl, aniž by jednání nařizoval, proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku. Ve smyslu § 10a zákona o soudních poplatcích bude stěžovateli soudní poplatek vrácen do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Soud proto žádá stěžovatele, aby sdělil soudu číslo účtu, na nějž má být částka poukázána, případně jiný způsob, kterým lze tento poplatek vrátit. Pokud tuto informaci soudu nesdělí, bude poplatek vrácen poštovní poukázkou.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu